

pontificibus, una cum sacro Quirino ac Leone episcopis pariter Artemio, Nipando, et Crescenciano martyribus, cum quibus beata Soteris, atque Paulina, nec non Memmia, Juliana et I. Quirilla, Theopiste et Sophia virginibus atque martyribus, et beata Cyrica vidua cum aliis multis quorum nomina Deo soli sunt cognita, utroque sub sacro altari medicans collocavit. In die rogationum in his igne magnifico peractis, gratanti animo mentaque sollicito obtulit in eadem ecclesia ista perenniter permanenda regnum aurum valde pretiosissimum cum gemmis prasinis, et hyacinthinis, et albis, quod nunc usque super altare cernitur, pendens, habens in medio crucem de auro purissimo cum gemmis similiter pretiosis. Item gabathas ex argento purissimo atque perfusas quatuor, pendentes ante vestibulum sacri altaris, atque gabathas interasiles deauratas cum bullis duabus, Crucem auream cum gemmis valde optimis duabus. Et aliam similiter rotundam de argento unam. Obtulit in eadem basilica alysiu materia auro superinducta colore tria, patenas de argento purissimo, ac deauratas duas. Cointoriqua de argento quo in sacro utantur officio, deauratum unum. Regnum de argento cum turinnabulis, habens in medio crucem cum columba, unum.

Nam et confessionem sacri altaris argenteis tabulis, atque perfusa pensantem libras magnifice ornavit, ut per sacras eorum intercessionem aetherei regni gaudia possideret.

Hic misericordissimus et benignissimus pontifex obtulit ubi supra imagines de argento atque perfusas tres, quarum una habet effigiem Domini nostri Jesu Christi. Aliae vero duae sanctorum Silvestri et Martini, sedentes [sedentium] super vestibulum sacri altaris.

Obtulit vero in iam superius dicta basilica vestem de chrysoclavo, habentem historiam resurrectionis Domini nostri Jesu Christi cum gemmis prasinis, hyacinthinis, et albis: fecit etiam et aliam vestem de fundato valde pretiosam cum chrysoclavo, habentem in medio effigiem Salvatoris Domini nostri Jesu Christi, dextra laevaue eius effigies sanctorum Silvestri ac Martini: similiter cum gemmis prasinis, hyacinthinis et albis. Imo vero obtulit sanctissimus presul cortinas Alexandrinas pretiosissimo opere contextas tres. Vela de fundato ornata in circuitu de blattin, quae pendunt in arcu ipsius basilicae viginti quatuor. Vela alia de fundato cum periclysi de blattin quindecim. Vela alba holoserica, ex quibus sacrum circumdatur altare, quatuor, nam ex eis habens in medio crucem et gammadias de chrysoclavo, et alia ornamenta in circuitu de blattin.

Hic insignis et beatissimus papa, divina inspiratione protectus, juxta laus ipsius basilice ad laudem Creatoris monasterium in honore beati Petri ac Pauli apostolorum Sergii et Bacchi, sanctorumque Silvestri et Martini a fundamentis construxit. In quo monachorum Deo servientium congregationem pro quotidianis laudibus in predicta ecclesia die noctuque Domino Deo nostro deprecantes constituit.

Qui beatissimus pontifex, postquam sedem Romanam et apostolicam annis tribus gloriosissime rexit, hac luce subtractus ad aeternam migravit requiem. Fecit autem ordinationem unam in mense Martio, presbyteros octo, diaconos tres, episcopos per diversa loca numero viginti et tres. Sepultus vero est in basilica beati Petri apostoli.

EPISTOLA SERGII PAPAE II

AD EPISCOPOS TRANSALPINOS

De pralatione Drogonis vicarii sedis apostolicae.

Optaveram equidem, fratres charissimi, tam glorioso certamine nostram corporalem exhibere presentiam, et pro recuperanda tam excellentis ordinis gloria modis omnibus desiderare. Sed quia nos cunctarum sollicitudo angit Ecclesiarum, ubi ipsi esse non

possimus, more praecedentium nostrorum sacerdotum nostris vicariis damus. Ad nostram igitur humilitatis vicem, cum etis provinciae trans Alpes constitutis, Drogonem archiepiscopum Melanensem, gloriosum quondam Caroli Imperatoris filium, cujus beatissimi scribit epistola 6. Adeptum autem anno 844 interregni licet ex cap. 11 synodi Vernensis. Jac. Sicut

Epistola Sergii pape. Ut Sergio II ascriberemus, erat enim *ἀντίπαππος*, fecit auctoritas Hincmari, qui Drogonem a Sergio pralationem istam obtinuisse

moderatoris industria Romanorum Francorumque A
 concorporavit imperium, cauta deliberatione consti-
 tuimus. Ut quia serenissimi atque piissimi filii nostri
 magni imperatoris Lotharii, ejusque fratrum dilectis-
 simorum filiorum nostrorum Ludovici et Caroli regum
 avunculus est, inasper sanctitate doctrinaque conspi-
 cendus, ab hac sede sanctissima apostolorum principis
 auctoritate percepta, vestris necessitatibus vice nostra
 idoneus ubique minister existat. Et quia omnium
 vestrorum sollicitudinem illi gerere præcepimus,
 omnium volumus obedientia comitari. Decet sane,
 fratres, ut qui pro omnibus laborat, cunctorum sub-
 sidio fulciatur. Huic ergo in congregandis generalibus
 synodis, in omnibus supradictarum regionum parti-
 bus nostram commodamus auctoritatem, et quidquid
 provinciali synodo fuerit definitum, ad ejus absque
 dilatione statuimus notitiam perducendum. Si cui
 autem ab illis partibus hanc sanctam sedem appel-
 lare opus fuerit, et in nostra audientia se audiri po-
 poscerit, hunc commoneamus ut ad ejus primum au-
 dientiam se submittat, et ecclesiasticorum gestorum
 in sua regione rationabili digestionem prolata, si
 episcoporum de eo qui forte criminibus impetitur,
 sententia discordaverit, ut ab aliis reus, innocens
 judicetur ab aliis; tunc ipsis gestis ad nos delatis,
 litteris etiam præfati fratris nostri, cui vicem nostram
 concessimus, commendatus, sive ad nos, sive ad
 beatissimi Petri sedem securus accedat, nullaque
 eum in veniendo mora præpediat. Quam etiam con-
 dicto fratri nostro Drogoni archiepiscopo in exami-
 nandis ac perquirendis episcopis et abbatibus sub
 hoc tenore hanc nostram licentiam et auctoritatem
 concessimus, salvo in omnibus hujus universalis Ro-
 manæ sedis primatu, nostrique præsulatus honore,
 vigoreque et exaltatione charissimi ac spiritualis filii
 nostri domni Lotharii magni imperatoris. Nam nobis
 valde placuit, propter diversas Ecclesiarum Dei per-
 turbationes, hoc necessarium satisque dignum opus
 explere. Si vero, hac admonitione contempta, sola
 improbitate se criminibus exuendum existimaverit,

A noverit a nostra mansuetudine nequaquam se te-
 neriariam absolutionem adepturum, nisi primum pro-
 vinciali synodo, et postmodum generali, prædicti
 fratris nostri audientia ejus fuerit actio vestigata.
 Hic enim causa subtiliter examinatur, ubi perpe-
 trata dignoscitur. Tamen si se ad nos venire popose-
 rit, ut ante prædiximus, non teneatur. Si autem vel
 sui metropolitani provincialem synodum evocatus
 adire noluerit, vel ad generalem præfati vicarii lega-
 litique nostri conventum venire contempserit, cum
 hæc nostris apostolicis auribus per suas litteras inti-
 mare decreverit, nostra et totius Ecclesiæ catholice
 se noverit auctoritate judicandum. Quod si violentiam
 sibi a religiosis filiis nostris regibus quilibet episco-
 porum, quominus canonum statuta custodiat, queri-
 tur irrogatam, nos hoc suffugium, annuente Domino,
 litteris ad eos missis credimus amputandum. Nequa-
 quam enim auditu tolerabile est, ut germanorum
 fratrum in fide Trinitatis terna societas a sui dile-
 ctione et communi juris æquitate dissiliat. Quod si
 eorum quilibet post discordiæ principem abire ma-
 luerit, nec catholica fuerit pæce contentus; hæc,
 merito Deo auxiliante, canonicis auctoritatibus, prout
 melius possumus, castigare studemus. Cæterum,
 fratres, tanquam sub uno charitatis globo consti-
 tam vestram alloquor sanctitatem, ut idipsum omnes
 sentiatis, et non sint in vobis schismata, neque per
 aliquos inanum argumentationum cuniculos, vel
 vobis ipsis, vel populo vobis commisso, veritatem
 subducatis, quæ absque refragationis diverticulo vera
 C prosequitur, dicens: *Beati pacifici, quoniam filii Dei
 vocabuntur (Matth. v)*. At contra qui bella volunt,
 quia diaboli filii sint, palam datur intelligi. Sed nos
 in eo qui vincit mundum, beato Petro apostolo inter-
 cedente, confidimus, quod nullo typho secularis ra-
 daciæ vestra succumbit auctoritas: tamen etsi ad
 tempus prævaluerint, quia in æternum damnabuntur
 ambiguum non est. Vos autem etsi persecutionem
 patimini propter justitiam, beati. Deus vos incolentes
 custodiat, fratres. Amen.

ANNO DOMINI DCCCL.

FRECULPHUS

LEXOVIENSIS EPISCOPUS.

NOTITIA HISTORICA IN FRECULPHUM.

(Fabric., *Bibl. med. et inf. Lat.*)

Freculphus, ex monacho ordinis Benedictini et D quorum (a) prior, in septem tributus libros, in *Elia-*
 abbate Fuldensi episcopus ab anno 825 ad 851 in *charum*, præceptorem suum, quem *venerandum* *sq-*
 Gallia Lexoviensis, scripsit *tomos duos Chronicorum*: *cerdotem* (b) appellat, a conditione primi hominis

(a) Solum priorem tomum inspexit Sigebertus,
 cap. 90, et Trithemius, cap. 259.

(b) In carmine hexametro, quod ad eundem *Elia-*
 sacharum præmittitur.